

AKIK AZ ÁBRAHÁM HITÉBŐL VALÓK

2016. május 1.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Szeretném folytatni a múlt heti tanítást, amikor is Ábrahám áldásáról volt szó, az ábrahámi áldásokról. Mi újjászületett keresztények, akik Krisztusba kerültünk, ahogy olvassuk az Újszövetséget, nagyon sokszor találkozunk az ábrahámi áldásokkal, az *ábrahámi ígéretekkel*, az ábrahámi szövetséggel.

Amikor szeretnénk az áldások teljességét *birtokolni*, akkor meg kell ismerkednünk azzal, hogy mit mond az *Írás*, amikor utal Ábrahám hitére. Mert azt is olvassuk, hogy mi Ábrahám hitéből valók vagyunk. Azok járnak Ábrahám áldásaiban, akik az Ábrahám hitéből valók.

A szívem arra hajlott, hogy egy kicsit részletesebben tekintsünk bele azokba a részekbe, ahonnan meríteni tudunk abból, hogy Ábrahám áldása Krisztus Jézusban lett a népeken, a pogányokon, a nemzeteken, aminek részesei lettünk. Mit jelent ez?

Tudjuk-e, tisztában vagyunk-e vele, hogy Isten milyen ígéreteket adott nekünk ebben a szövetségben? A mai napon is ezt fogjuk vizsgálni. Nagyon szeretném, hogy akik nem voltak itt, azok meghallgatnák a múlt heti tanítást, mert ez annak a folytatása lesz.

Csak az elejébe tekintünk bele, amikor Isten elhívja Ábrámot, és áldásokat ígér neki. Isten megszólítja Ábrámot, és azt mondja neki, hogy *eredj ki* a te földedből és a te rokonságod közül, hagyd el az egész családot, és arra a földre menj, amit majd én mutatok néked!

1MÓZES 12,1–3.

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

Ábrahámnak itt *hitben* kellett válaszolnia, hiszen nem tudta, hogy melyik az a föld, ahova megy. Istenben meg kellett *bíznia* teljesen, hogy az, amit az Úr mutat neki, az az ő örökös része, és az ő áldásai lesznek anélkül, hogy Isten feltárta volna előre.

Azt mondta Isten, *higgy bennem! Bízzál bennem!* Ahova én *vezetlek*, az lesz a te földed, az áldások földje az életedben. Ez az első kulcs, amit látnunk kell, amikor Ábrahám áldásairól beszélünk: a Szellem vezetése.

Az Úr megszólít minket és szól hozzánk. Nem jelenti meg az egész képet, de amikor kihív minket egy helyről, akkor tudnunk kell, hogy ha megteesszük azt a *hitlépést*, akkor fogja kinyilatkoztatni a következő lépést.

Ábrám teljes hitben lépett ki és hagyta el a házát, hagyta el a földjét, és amit az Úr mutatott neki, azt követte. Ez az ábrahámi hitünk része, hogy azt meg kell hallanunk, ahogy Ábrahám is meghallotta, és engedelmesen meg is cselekedte. Isten tovább folytatja az ígéreteket.

1MÓZES 12,1–3.

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

Ez a felmagasztalás, ha az Úrral együtt járunk, akkor a mi nevünk *ismertté* lesz a világban, ahogy az Úr cselekszik velünk. Ábrahámnak is megígérte, hogy a te nevedet nagygyá teszem, felmagasztalom, nagy néppé teszek.

Ha az Úrral *együtt jársz*, és a dicsősége elkezd ragyogni az életeden, akkor egyre többen fognak arra figyelni és nagy néppé leszel, és a nevedet *híressé* teszi. Ez benne van az ábrahámi ígéretekben. A világ másképp keresi a hírnevet. Isten is ígért nekünk hírnevet, de az a teljes hitbéli engedelmesség által van. Máshogy működik, mint a világ.

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Ábrahámnak áldást ígér, áldást ígér azoknak, akik az ő életére áldásként lesznek, és azt ígéri, hogy ő is áldás lesz minden népek és nemzetek számára. Ábrahám a szellemében kapott Istentől egy áldáscsomagot, ha szabad így mondanom.

Mindazok, akik belépnek ebbe a szövetségbe, ezen az áldáson keresztül kerülnek Isten áldásaiba. Ábrahám hatalmas ígérteit *hordozta* Istennek, és elfogadta hitben. Az első, amit látnunk kell, hogy amikor Isten megszólítja, *csak áldásokról* szól. Azt írja: megáldván megáldalak. Észre kell venni, hogy nincsenek benne átkok. Ez az első, amit tudni kell.

A keresztények mégis attól rettegnek, hogy elátkozza valaki őket, hogy átok vagy boszorkányság alá kerülnek. Tudni kell, hogy mi az Ábrahám áldásában *járunk* a Krisztus Jézusban, és Isten *nem említett átkokat* Ábrahámnak. Csak áldások vannak megemlítve és felsorolva. Nem szól Isten itt az átkokról.

Az átkok majd a *törvénnyel* jönnek be. Ha a törvényt nem cselekszi valaki, akkor szól Isten arról, hogy akkor ezek és ezek az átkok követik az életét. De később térünk vissza erre. A törvény 430 évvel később adatott. Itt egy szövetség volt Ábrahámmal, és ebben Isten nem említi az átkokat. Nagyon fontos tudni, mert akkor mi köze egy kereszténynek a betegséghez például? Nagyon távol áll.

Nincs benne az ábrahámi szövetségünkben, hogy Isten ilyennel bárkit is büntetne. Tudnunk kell, hogy ezzel nem Isten sújt, amikor egy keresztény tünetekbe kerül és küszködik. Rossz tanítások vannak kint a világban ezzel kapcsolatban.

Az áldások Istene áldotta meg Ábrahámot, és mi ezekben az áldásokban járunk. Érdemes a mélyére nézni ezeknek, hogy ahogy olvassuk az Evangéliumot, lépten-nyomon találkozunk vele. Folytatjuk ezt a gondolatmenetet.

A Máté evangéliumban nézünk Igét. A szadduceusok elmennek keresztelő Jánoshoz víz-keresztséget venni. Azt találjuk, hogy igen kemény szavakkal él keresztelő János, amikor meglátja őket. Ezt az Írás rögzíti, hogy miként fogadja őket.

MÁTÉ 3,7–12.

7. Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan mennek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete?

Nézzétek, hogy szólítja őket! Mérges kígyóknak fajzatai! Nem egy kedves megszólítás. Pedig Ábrahám fiai voltak, és keresztelő János mégis ilyen szavakkal illeti őket.

MÁTÉ 3,7–12.

8. Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöket.

Itt volt a baj. Nagy kevélységgel mondták, hogy mi Ábrahám fiai vagyunk, de az életük nem tükrözte ezt. Nem voltak ott a gyümölcsök. Ezért inti meg őket keresztelő János. Teremjetelek olyan gyümölcsöt, ami a megtérésekhez hozzáilleszthető.

9. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

Látod? Dicsekedtek. A mi atyánk Ábrahám, mi Ábrahám fiai vagyunk! Kevélykedtek, de nem volt a kevélységük és a büszkélkedésük mögött olyan gyümölcs, amit odatehettek volna, hogy íme, Ábrahám fiai így cselekednek! Ábrahám hitéből valók vagyunk, Ábrahám cselekedeteit cselekedjük!

Ez nem volt ott az életükön, és azt mondta nekik keresztelő János, hogy ne kevélykedjete! Viperák fajzatai vagytok. Mert ezek a kövek, amik itt állnak, Isten ezekből is képes magának fiakat előhozni. Tudod-e, hogy egy igen mély prófétai igazság van itt elrejtve. Mert amikor a zsidó nép vonult, és át kellett kelnie a Jordánon, Józsué vezetése alatt voltak.

Isten azt mondta nekik, hogy törzsenként egy férfiú vegyen egy követ, és amikor a Jordán kettéválik, és száraz lábbal átkeltek, azt a követ tegyék le a Jordán mélyébe, ott vegyetelek fel egy másik követ, és azt vigyetelek át a túlpartra! Abból a kőből készíttetek oltárt Istennek! (Józs. 4,1-11)

Ez teljesen jelképezi a mi *új teremtés* létünket. Hogy a régi, ami elmúlt, ami volt, az teljességgel eltöröltetett, a Jordán újra összezárult és eltörölte Isten hatalmas Szelleme azt a múltat, ami volt, a régi életünket, és előhozott valami teljesen újat a természetfelettiből. Ezek azok a kövek, az élő kövek, akik mi vagyunk.

Istennek *élő kövei* vagyunk, Isten a Szellemét lehelte belénk, és templomot épít belőle magának. Istennek élő kövei vagyunk. Erre hivatkozik itt János. Figyeljete, ti farizeusok, akik dicsekedtek, és azt mondjátok, hogy Ábrahámnak a magva vagyunk, és Ábrahám az atyánk, de nincsenek ott ezek a cselekedetek, amelyekkel a megtérést tudnátok igazolni, hogy Istenhez térteket, így magatokat dicsőítitek!

Azt mondja Isten, eljön a nap, amikor ezekből a kövekből – és itt az új teremtést szólítja elő – fog magának fiakat teremteni. És ezek mi vagyunk. Az élő kövek Istenben, itt vagyunk Ábrahám fiaiként. Hatalmas dolgok vannak elrejtve ebben a versben. Gondolom, hogy megszeppentek, mikor ezt hallgatták.

10. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.

Nem tudtok majd tovább kevélykedni, jön ez a nap, amikor a kemény fák kivágnak.

11. Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön, hatalmasabb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; Ő Szent Szellemmel és tűzzel keresztel majd titeket.

Jelzi a Jézus Krisztusunk szolgálatát a gyönyörű Újszövetség korszakában. Ő az, aki Szent Szellemmel keresztel meg minket, és azzal az emésztő tűzzel, ami *felemészt* minden nem

odavaló dolgot az életünkben, ha *átadjuk* magunkat ennek a gyönyörű tűznek. Az Isten szerelmének emésztő tüze végzi ezt.

MÁTÉ 3,7–12.

12. Akinek szórólapát van kezében, és megtisztítja az Ő szérűjét; és az Ő gabonáját csűrbe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Ez az ígélet van Ábrahám fiainak, hogy lesz egy szérűtisztítás, amikor az Ő gabonáját csűrbe takarja, és a polyvát, ami nem odavaló, megégeti olthatatlan tűzzel. Nagyon várjuk ezt a tüzet az életünkre, ez a tűz fogja elvégezni ezt. Megtisztítja az Ő szérűjét. Ezek a sorok Ábrahám magvának szóltak. A farizeusoknak.

Megtéréshez illő gyümölcsöket kell tudni felmutatni az életünkben, ha azt állítjuk magunkról, hogy Ábrahám magva vagyunk a Krisztus Jézusban. Mentek és dicsekedtek, de nem voltak megtéréshez illő cselekedeteik. Ezért volt az egész dorgálás. Ugyanis Ábrahámnak két fia volt. Az egyik Izsák, a másik Izmael. Felhívja a figyelmünket többször az Ige, hogy az Izsáktól születettből jön az ígélet magja. A másik *testből* született.

Hiába dicsekszünk, hogy Ábrahám magva vagyunk, hogy Krisztusba valók vagyunk, ha a test cselekedeteiből valók vagyunk. Nem tudjuk felmutatni ezeket a gyümölcsöket az életünkben. Érdemes ezen elgondolkodni, és mindenkinek megvizsgálni a saját életét, hogyha a kívül valók ránk tekintenek, akkor kíváncsiak gyümölcsöket találnak-e rajtunk? *Megkívánják-e* a Krisztust, amikor mi kinyitjuk a szánkat, és azt mondjuk, hogy mi hívők vagyunk?

Továbblépünk. Ábrahám áldásait nyomozzuk továbbra is, hogy Ábrahám magva, mint örökség, mit hoz ez a mi életünkre? Ezt nyomozzuk továbbra is.

LUKÁCS 1,55. 54.

55. Amiképpen szóltott volt a mi atyáinknak, Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké!

Érdekes, hogy többször hozzáteszi az Írás, hogy az ígéretek *Ábrahámnak* és az Ő *magvának* adta, aki a Krisztus. Mi pedig a Krisztusban elrejtettek vagyunk. A Krisztusban, akik hiszünk Őbenne. Azok az ígéretek tehát Ábrahámnak adattak és az Ő magvának. Felhívja a figyelmünket az Írás: az Ő magvának.

54. Felvette Izraelnek, az Ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az Ő irgalmasságáról.

Tehát Ábrahám áldásában Isten irgalmassága jelenik meg, a kegyelme, hogy ezt az ígéletet megvalósítsa. Isten irgalmából van, hogy minket *kiválasztott* Ábrahámban és elhívott. Nem tudunk jó cselekedetekkel dicsekedni, hogy azért tette velünk Isten, mert annyi jót tettünk volna. Erről szó nincs.

Arról van szó, hogyha bekerülünk a krisztusi Testbe, utána Isten jó cselekedetekre olt be minket a szelíd olajfába, és ez alapján kell cselekednünk utána. Dicsőség legyen Istennek! Az ábrahámi szövetségnek része:

LUKÁCS 1,71-75.

71. Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, akik minket gyűlölnék;

Ez része az ábrahámi ígéretnek. Hogyha ellenségekkel is kell szembesülnöd, megígérte, eleitől fogva esküt tett erre Isten, hogy a mi **ellenségeinktől megszabadít**. Jézus mondta, hogyha engem gyűlöltek, titeket is gyűlölni fognak.

Lesznek olyanok, akik nem fognak tapsolni a te sikerednek, a te örömödnök, a te győzelmeidnek. Lesznek gyűlölőid, de Isten megígérte, hogy ezektől megszabadít téged, ez nem a te részed, hogy velük foglalkoznod kell. Mindig fordítsd őket Istenhez! *Istenhez fordítsd őket!* Ő az, aki megszabadít téged.

LUKÁCS 1,55. 54.

72. Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az Ő szent szövetségéről,

Ez volt az a szövetség, szent szövetségnek hívja, esküvéssel, amellyel megesküdött Ábrahámnak. Látod, kinek tette ezt az ígéretet? Amikor Ábráhámmal szövetséget kötött, az ábrahámi *szövetség része*, hogy megszabadít minket az ellenségeinktől.

Nem kell kétségbe esnünk, ha támadnak ellenünk. Nekünk van egy *szövetségünk*, az ábrahámi szövetség, melyben az *Ábrahám áldását örököltük* a Krisztus Jézusban, és ennek része, hogy megszabadulunk az ellenségeinktől.

73. Az esküvésről, amellyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy Ő megadja nekünk,

74. Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki.

Megismétli újra. Mire szabadít meg minket? Hogy *félelem nélkül* szolgáljunk néki. Hogy ne kelljen retegnünk, miközben szolgálunk neki, szabadok legyünk a félelemtől. A retentés nélkül. Minden gonosz szándékot, ami közeledne hozzánk, az Úr fogja az Ő hatalmával elrendezni.

Megígérte, hogy Ő megy előttünk, és ezt nekünk a szövetségbe adja, hogy mi félelem nélkül szolgálhassuk Őt. Ez egy gyönyörű ígéret. Neked *nem kell foglalkoznod* az üldöző-
iddel. Ki kell jelentened, hogy az Úr maga *megy ellenük* és üzi őket! Egy úton jönnek, hét úton menekülnek. Ez a te örökséged Ábráhámban! Te csak szolgálj Őt félelmek nélkül!

75. Szentségben és megigazultságban Őelőtte a mi életünknek minden napjaiban.

Az Úr adta szentségben, az Úr adta megigazultságban kell Őt szolgálnod, hogy *ragyogd* Őt. Ez, ami neked adatott az Ábrahám áldásában. Félelmek nélkül, rettegés nélkül. Csak Őrá tekintve! Megígérte, hogy egy *ellened készült* fegyver sem lesz jó szerencsés. Akkor te miért rettegsz? Mondta, hogy Ő szerzi ezt neked, Ábrahám áldása ez a Krisztus Jézusban.

Egy esküvéssel esküdött meg, amikor Ábrahámnak szövetséget tett. Írja a Zsidó levél, hogy nagyobbra nem esküdhetett, ezért *magára esküdött*. Isten saját magára esküdött meg, hogy így lesz, ez megváltozhatatlan tény. Ez így van, ha te hiszel benne, és mi Ábrahám hitéből valók vagyunk, így ha hisszük, Isten megcselekszi azt.

Szent szövetséget kötött Ábráhámmal, és esküvéssel kötötte, hogy meg is adja azt nekünk. Így írja. Meg is adja. Amire Isten felesküdt, gondold, hogy arra nincs gondja, hogy beteljesítse? Ne hagyj, hogy kihozzon az ellenség a hitedből, maradj erős a megigazultság-bástyádon! Erős kösziklán állunk. Ez nekünk így van megírva, ez így igaz. Ellenségeinktől nem kell tartanunk, nincs mitől félned és nincs mitől remegned, így írja.

Következő áldása az ábrahámi szövetségünknek, amely nagyon fontos, a **gyógyulásunk**. Egy olyan egyház vagyunk, hogy *híre* van, hogy mi imádkozunk a betegekért. Legtöbben hozzánk gyógyulásért jönnek. Szoktam mondani az alkalmakon, hogy ne a gyógyulást keressétek, mert lehet, hogy kerestétek több helyen is, itt is csak feszengve, hogy jaj, mikor gyógyulok meg! Ne a gyógyulást keresd! *Keresd a Jézus Krisztust*, aki a Gyógyító!

Keresd Őt, ismerd meg Őt, *többet* fogsz találni benne, mint a gyógyulást! Őt keresd a szíveddel! Őt ismerd meg! Nemcsak arról van szó, hogy jön az ember és meggyógyul, aztán megy tovább és ugyanúgy éli az életét, mint előtte.

Ennél sokkal többet akar Isten tőlünk, sokkal többet szeretne adni nekünk! Sokkal többet. Őt keresd, aki a *Gyógyító*! Aki, ha megtaláltad Őt, odaadja neked a gyógyulást, mert ez a természete, az Ő jelenlétében nem áll meg a betegség!

A vállízületben van erős felépítés most, egy helyreállítás. Miközben ezeket az igazságokat mondom, a Szent Szellem máris tesz rá egy pecsétet. Az Ige van felkenve. Jézus a gyógyító, Ő a szabadító.

Egy gyönyörű példát fogunk látni, ahogy Jézus érvel a farizeusoknak, amikor számon kérik tőle, hogyan mert szombatnapon gyógyítani. Ez volt a legnagyobb fájdalom a farizeusoknak, hogy jó-jó, ez a Jézus gyógyít, de hogy meri szombatnapon tenni?

Nem egyezett az ő törvényeikkel, az ő elvárásaikkal, az ő bekeretezett mogyoró agyukkal. Hogy meri Jézus szombaton megtenni? Jézus válaszát nézzük meg, mely egy nagyon-nagyon erőteljes világosságot hozó rész, ezért van rögzítve az Igében.

LUKÁCS 13,10–17.

10. Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában.

11. És ímé, volt ott egy asszony, akiben betegségnek szelleme volt tizennyolc esztendőtlől fogva; és meg volt görbedve, és nem tudott teljesen felegyenesedni.

Ez egy jó hosszú idő. Egy év is sok egy ronda betegségből. Tizennyolc esztendeje volt ebben a betegségben. Meg volt görbedve, és nem tudott teljesen felegyenesedni. Nem tudta magát kiegyenesíteni, nem tudott előre nézni, mindig csak a földet látta. Egy nagyon csúnya megkötözött állapot volt.

12. És mikor azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből!

Jézus miközben tanított, meglátta ezt az asszonyt. Abbahagyta a tanítást és szólt az asszonynak: Feloldattál a te betegségedből! Ezek Jézus hatalmi szavai. Ugyanezt mondja neked, ma te feloldoztattál minden kötésből, minden betegségből, minden gúzsából, amibe az ellenség kötött! Ma jött el a napja.

Jézus rád tekint, ha megtanulod, hogy Jézusnak milyen a szíve tehozzád. Mi az Ő készsége, az akarata, a szándéka. Azt mondja neked, ugyanígy mondja neked is: Feloldattál! El van végezve! Te feloldattál minden kötelék alól, az ellenség kötözése alól! Amikor ezt Jézus kijelentette, az asszony még mindig görnyedt volt. Nem történt semmi, nem történt változás.

Akkor Jézus odament az asszonyhoz, és reávetette a kezét. Ez az érintés, a *szeretet-érintés*, ami kellett ahhoz, hogy az asszony felfogja: Isten szeretete árad ebben. Ez a szeretet kiegyenesítette a csontjait, és *meghozta* a gyógyulását. Van, hogy az Igét csak üresen halljuk, de nem ér a szívünkhöz, és amikor az Ő szeretete, az Ő érintése jön, akkor történik meg a gyógyulás.

LUKÁCS 13,10–17.

13. És reáveté kezeit; és azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

Akkor történt meg a gyógyulás. Ez a szent szeretet-erő, ami elkezdett áradni a kézrátétel által, ez hozta meg egy szempillantásban a gyógyulást. Kiegyenesedett a csontja, felegyenesedett, és dicsőítette az Istent. Egy szempillantásban meghozta a gyógyulást. Szétáradt ez a kenet, és kiegyenesedett, az asszony föloldatott a kötés alól.

14. Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, mondta a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon.

Nagyon érdekes, hogy a csodákat látva kiből milyen reakció jön elő! Van, aki megbotránkozik, van, aki elkezd irigykedni, hogy miért nem ő volt az, van, aki azt mondja, hogy á, biztos, hogy csak megjátszották, nem is volt beteg!

Hogy mi lakozik a szívben, Istennek egy megjelenése hozza elő. A világosság hozza elő, hogy mi van a sötétségben. Ezek a farizeusok sötétek voltak a szívükben, meszelt sírok voltak, belül feketék voltak. Sötétség volt bennük. Megharagudtak ekkora csodát látva, haragra gerjedtek.

Képzeld csak el, hogy Isten jelenlétében, Isten szeretetének az áradásában mi volt a szívükben? Az volt addig is, csak akkor jött felszínre. Ha Isten megjelenik, és az Ő megnyilvánulásait hozza, akkor jön felszínre, kinek mi van a szívében. A kenet előhossa ezt. Ez történt itt is. Haragra gerjedt. Szombatnapon gyógyított Jézus, ettől haragra gerjedt.

14. ... Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon.

Micsoda „szeretetbeszéd”! Akkor gyertek ide, amikor nincs szombat! Akkor gyógyíttassátok magatokat! Isten szeretete *minden nap* meggyógyít, ha odafordulunk. Ne a szombatnapon! Fel volt háborodva, mert az ő elvárásaival nem egyezett, ami itt történt.

Az ő vallásos elveinek ellentmond, ami itt történt. Jézus, megdorgállak ezért téged! Ilyenek voltak a farizeusok. János is ezért dorgálta őket, amikor odajöttek keresztséget venni. Mérges kígyók fajzatainak nevezte őket. Csak Isten látja, mi van a szívben.

15. Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni?

Jézus példája azt mondja, hogy olyan alapvető szükséglet, hogy én Ábrahám leányát, ha bejön görnyedve Istent dicsérni, meggyógyítom, minthogy te a szomjas barmodnak szombaton adsz inni. Ilyen *alapvető* dolog, hogy én őt meggyógyítottam, ezt mondja nekik Jézus.

A gyógyulás benne van az alapsomagban, Ábrahám áldásában. Alapvető dolog. Ha Jézussal *hitkontaktusba* kerülsz, abban a pillanatban meggyógyultál. Az Ő akarata felszabadít a kötelék alól. Ez történt itt.

Egy másik helyen az Ige a *gyermeknek kenyérének* nevezi a gyógyulást. Ads-e a gyermekednek kenyeret, vagy hagyod, hogy éhezzen? Nem hagyod. Alapvető dolog, hogy adsz neki enni. A gyógyulás – már az ábrahámi szövetség így nevezi – a gyermekek kenyere. A szomjas barmoknak az itatása, ezekhez hasonlítja Jézus. Alapvető a gyógyulás.

Mégis a keresztyének a mai napig nem tudják elfogadni, hogy Isten minket meggyógyít, hogy ez ilyen egyszerű lenne? Ez az Ő szeretete. *Megfizette* érte az árat, hogy megtehesse. Sokaságot gyógyított meg, amikor hozzá mentek.

Mindenki meggyógyult, kiáradt ez a szeretet-tenger, és ott mindenki meggyógyult, aki hittel jött. Ez a mi *szomjúságunknak* az oltására van, és az *éhségünknek* a megelégtetésére van. Ábrahám áldásában, hogy meggyógyít minket. Gyönyörűsége a mi Urunk!

LUKÁCS 13,10–17.

15. ... az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni?

Jézus a gondolatot továbbfűzi.

16. Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a sátán megkötözött, ímé, tizenharc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?

A barmokat elviszed itatni, és az Ábrahám lányát betegen hagynád? – ezt mondja Jézus. Aki a szövetségemnek a részese? Megesküdtem Ábrahámnak. Tudod-e, ha beteg vagy, kinek a kötelékében vagy? Az ellenség akar kötelékeiben tartani. Ez nyilvánvaló.

Isten a gyógyító, és az *ellenség* az, aki a betegség kötelékét hozza az életünkre. Jézus világosan mondja: akit a sátán megkötözött tizenharc esztendeje, nem kellett-e feloldani e kötélből szombatnapon? Látod-e, hogy Ábrahám áldásaiban *benne van* a gyógyulás? Jézus egy pillanatot sem várt többet. Amikor az asszony eléje állt, Ő felszabadította.

17. És mikor ezeket mondta, megszégyenülének mindnyájan, kik magukat néki ellenébe vetették; és az egész nép örült mindazokon a dicsőséges dolgokon, amelyek Őáltala lettek.

Neked is minden ellenséged meg fog *szégyenülni*, aki ellentmond a hitednek, nyíltan éri szégyen minden ellenségedet, aki a te hitedet ki meri kezdeni. Te csak bátor legyél! Az örökségünkben benne van ez az *örvendezés*. Az Úr megcselekszi, és mi örvendezünk szüntelen. Mert Ábrahám áldása lett a miénk a Krisztus Jézusban. A gyógyulás az örökségünkben van. Ez nagy tanulsága ennek.

Továblépünk az ábrahámi áldásokban. Ugye, mennyi mindent takarnak az ábrahámi áldások? Jó belenézni, hogy Isten ezt így rendelte.

Az ábrahámi áldások következő pontja: **üdvösséget hoz** neked és a te egész házad népének. Halleluja! Ez egy akkora öröm, mert még vannak családok, ahol csak te vagy egyedül, aki az Úrban vagy.

Ismerek ilyen helyzeteket, és kitaróan hiszünk abban, hogy egy napon a család minden tagját hazavisszük ajándékol az Úrnak. De még nincs itt az a nap. Most még másfelé vannak, ott keresik a boldogulást, és nem akarnak meghajolni Jézusnak.

Vannak ilyen családok, de most figyelj, hogy az Ábrahám áldásában ez is benne van, hogy ők is az Úrhoz jönnek. Ez bátorítani fog minket. A Lukács 19. fejezetében a kis Zakeus története. A kis (alacsony termetű) Zakeus, aki feltalálta magát.

Arra jött Jézus, és akarta nagyon látni. Nagyon szerette volna látni ezt a Jézust, annyi mindent hallott róla. De hogyan láthatná? A tömegtől nem látta volna, mert kis növésű volt. De nem hagyta, hogy ez akadály legyen.

Te, ha el akarsz jutni a gyülekezetbe és elszánt vagy, mint Zakeus, *te is elmész* a gyülekezetbe, akármilyen akadályoztatás van, mert megtalálod az útját, *megtalálod a módját*, hogy ott legyél. Isten megadja mindig, hogy amire *vágyunk*, az beteljesedjen az életünkben.

Így Zakeus fogta magát, és fölmászott egy fára. Onnan megpillantotta Jézust. Akármilyen kis növésű ember, talál megoldást, hogy Jézussal találkozzon. Jézus arra menve megállt, és egyből Zakeusra nézett, aki fönt ült a fán, a lombok között.

Szerintem senki más észre sem vette. Jézusnak a szemei megakadtak rajta és megszólította. Nevén szólította. Azt mondta, hogy ma nálad kell vacsorálnom! Milyen rendelet volt ez? Honnan jött? A mennyből, mert az Atya szemei mindent látnak. Elrendeli, hogy ezt a Zakeust meg kell *elégíttetni*, mert éhes a szívében.

Jézusnak be kellett oda mennie, és vele kellett vacsorálnia. *Közösségbe* került vele, mert várta, hogy megpillantsa. Tudod, mi lett ennek a közösségnek a vége? Egy *igaz megtérés*. Az Úrnak jósága, ami minket megtérésre indít – írja. Az Úr jósága.

Zakeus előállt, és amikor az Úr meglátogatta őt, akkor megtért a szívében és azt mondta: a vagyonomnak a felét odaadom a szegényeknek. Ő fővámszedő volt. Volt a zsebében olyan pénz is, ami lehet, hogy nem kellett volna, hogy ott legyen. De megtérésre indult. A vámszedők gyűlöttek voltak abban az időben, ma korrupciónak nevezik, akkor fővámszedő volt.

Azt mondja, minden vagyonomnak a felét a szegényeknek adom. Rögtön megfelezte a pénzét. A vagyonom fele elmegy a szegényeknek, mert *megérintetted* a szívemet, Uram. Mert megérintettél. Tudom, hogy gondod van a szegényekre, és akitől csak elvettem valamit perpatvarkodással, négyannyit fogok adni érte. Megtérés van a szívében.

LUKÁCS 19,9–10.

9. Monda pedig néki Jézus: Ma lett üdvössége ennek a háznak! Mivelhogy ő is Ábrahám fia.

Nemcsak Zakeus kapott, az egész háza üdvösségre tért ma. Ábrahám áldása ez. Te és az *egész házad népe*. Ha te keresed az Urat, ez az áldás ki lesz terjesztve az egész házad népére. Minden szeretettedet hazaviszed az Úrhoz örökségül, így van megírva. Ez az ábrahámi áldásoknak az egyik kincse.

Úgy tekintünk rájuk, mint akik már üdvözültek. Mert ez Ábrahám áldása. Jézus mondta, hogy ma lett üdvössége ennek a háznak! Mindenkinek, aki benne lakott. Az *egy* által, aki kereste az Urat. Örvendezünk ebben!

Aki még most úgy mondja, hogy én nem keresem az Urat, hagyj engem már békén ezzel a dologgal! – csak emeld fel a kezed, és köszönd meg, hogy Ábrahám áldása a tiéd a Krisztus Jézusban, ő üdvözült, mert az egész házad népe üdvözült!

Legyél bátor, ez vigasztaljon, és ne hagyd magad, hogy elcsüggedj, elkeseredj! Ne hagyd ezeket, hogy rád nehezedjenek! Amikor minden kilátás pont az ellenkezőjét mondja annak, amiben hiszel, akkor emlékezz rá, hogy Ábrahám áldása a tiéd a Krisztus Jézusban!

10. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

A következő áldás, ami Ábrahám szövetségében a miénk. Múlt héten olvastuk, hogy Isten, amikor azt mondta, hogy emeld föl a szemedet és néked adom azt, akkor tudod-e, hogy Ábrám nem a fizikai szemeivel nézte a következő hegyvonulatot? A mögötte lévő már nem látta volna. Mégis írja az Ige, hogy az egész világot neki ajándékozta Isten.

Ábrám másképp kellett, hogy lássa. Ábrahámnak szellemi látása volt arról, amit az Úr mutat neki szellemben, azt ő meglátta. Most bebizonyítom nektek, hogy ez egy szellemi látás volt, és Jézus itt az Igében utal rá, hogy Ábrahámnak megadatott, hogy szellemben láthasson.

Ez nekünk rendkívül fontos! Nekünk is megvan ez, mert az Ábrahám áldását örököltük. Amikor Isten az Igéből mutat nekünk valamit, akkor mi azt a szellemünkkel meglátjuk, és *amit meglátunk, az a miénk*. Ahogy Ábrahámnak is beteljesedtek az áldásai.

Ez az Ábrahám áldásában való isteni kegyelem, mert nem mindenkinek minden látása teljeseedik be. Hányan vannak a világban, akik gondolnak és tervezgetnek mindenfélét, és nem teljeseedik be, mert nincs rajtuk Istennek ez az áldása. Az Ábrahám áldása. Jézusnak a szavai.

Mi igenis látunk szellemben. Mi nem vagyunk vakok, mi *látunk szellemben*. Meglátjuk az Úrnak az *akarátát*, az Úrnak a rendeléseit, az Úrnak az *útmutatásait*. Mi látunk szellemben, mert az Ábrahám áldásában ezt megörököltük. Ezt mondja Jézus Ábrahámról – egyik csodagyöngyszeme az ábrahámi csokornak a következő vers:

JÁNOS 8, 56.

56. Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.

Egyik csodagyöngyszeme az ábrahámi csokornak. Nagy kijelentés van itt elrejtve. Ábrahámnak a látásában arról a napról beszél Jézus, amikor Isten azt mondta neki, hogy vidd fel a te fiadat és áldozd fel Istennek! És Ábrahám számára az ígéret gyermeke volt a fiú. Huszonöt évet kellett *várnia* a gyermekére, mire végre megszületett, és utána Isten *elkéri* tőle.

Áldozd meg a fiadat az oltáron, égőáldozatként! Ábrahám pedig engedelmes volt. Azért tudta ezt megtenni, mert *látta* a szelleme szemeivel az Úr Jézus *Krisztus feltámadása* napját. Azt mondja Jézus: „látta az én napomat”. Tudod, melyik napját látta? Amikor Isten Jézus Krisztust előhozta a halálból.

Amikor ezt Ábrahám meglátta, hogy az én Istenem képes arra, hogy a holtakat *feltámassza*, akkor vitte a fiát engedelmességgel, hogy bemutassa az oltáron, feláldozza, ha kell. Ha kell, engedelmes leszek egészen a halálig, mert tudom, hogy Isten képes őt előhozni a halálból is! Mert Isten megmutatta neki, hogy Krisztus előjött a halálból. Ezt mondja Jézus itt, hogy Ábrahám látta az én napomat, és örült a feltámadás erejében.

Ábrahámnak volt egy szellemi látása, amit Isten közölt vele, azt ő látta szellemben. Ez a **szellemi látás** nekünk, hívőknek, akik Krisztus Jézusban *Ábrahám áldásait* örököltük, benne van a csomagban. Mi látunk! Isten *ígéreteit látjuk* a szellemünk szemeivel.

Látjuk az Úrnak a napját. Látjuk az Úrnak ezt a napját, hogy erre a napra ezeket az áldásokat rendelte nekem. Én ezekben az áldásokban járok. Én látom az Úrnak napját. Én látom az Úrnak akarátát. Én látok ezekkel a szemekkel, ahogy Ábrahám látott. Ez az Ábrahám áldásaiban benne van.

Kicsoda olyan vak, mint az én szolgám? Kicsoda olyan süket, mint az én szolgám? Mi nem vagyunk vakok és süketek. Mi *látunk* és *hallunk* az Úrtól. Így megyünk előre. Így tudjuk *beteljesíteni* az Ő akarátát az életünkre. Sokszor megyünk át helyeken, amikor egyedül csak ez a *látás segít* minket át.

Mint ahogy Jézus Krisztus látta a szörnyűséges kereszthalála előtt a kereszt túloldalát. Az előtte lévő *örömért* tudta elszenvetni azt. Látta a túloldalon, hogy te és én ott leszünk az Ő karjaiban. Ezért volt képes rá. A szeretet hajtotta.

Jelentsd ki, hogy a mai napon látom az *Úr akarátát* az életemben! Ez Ábrahám áldása! Nem vagyok tudatlan, és nem bolyongok jobbra-balra, nem hányattatom föl-alá, a tenger

hullámai nem lökdösnek jobbra és balra! Nem hányattatom az életben. Én látom az Úr napját! Ez Ábrahám áldása. Én látom az Úrnak ezt a napját. Ez az a nap, amit az Úr rendelt. Én látom ezen a napon az Úrnak az akaratát. És el fog tölteni egy öröm, ez a *hit öröme*.

Az ábrahámi hitből vagyunk. A hit öröme fog eltölteni, hogyha te látod ezt. És amint *látod* – azt mondta az Úr –, *néked adtam* azt. Járhatsz benne. Ezt mondta Ábrahámnak. Nézz szét, és ameddig a szem ellát, ameddig csak ellátsz, néked adom azt! A kérdés az, hogy *mit látunk*.

Ha az orvos közli velünk, hogy reménytelen a helyzet, nem tud segíteni, mert egy gyógyíthatatlan betegség támadta meg a testedet, ha ezt közli veled az orvos, abban a pillanatban mit látsz? Az ő tudománya eddig terjed, nem tud segíteni.

Te akkor a temetésedet látod, hogy pár hónap múlva ez fog következni, vagy látod magad, hogy visszajöttél a nyaralásból, együtt vagy a családdal, örvendezel, gyülekezetbe jársz, Istent dicséred? Hogyan látod magad? Ez a kérdés. Ahogy látod magad, úgy lesz neked, mert az Ábrahám áldásában járunk! Ameddig a szemed ellát, néked adtam azt a földet. Hogy látod magad? – ez mindent eldönt.

Ha azok a képek, amiket így magadról elgondolsz, nincsenek a tetszésedre, akkor mélyedj bele az Igébe! Onnan jönnek elő ezek a látások, hogy Isten hogy lát minket. Áldásokban lát! *Az ábrahámi áldásokban*. Ott meggyógyított, ott megszabadított, ott megáldott. Ezek a *képek* ki fognak vetülni, mert megkaptad ezt a fajta szellemi látást Ábrahámban, az Ábrahám áldásaiban a Krisztus Jézusban. Ámen. Hatalmas igazság.

Továbbmegyünk, még mindig Ábrahámról van szó, mert ezt meg kell értenünk! Ez nagyon fontos, azért *hangsúlyozza* mindig az Írás is, hogy az Ábrahám áldásai. Megnézzük, hogy mi történt Ábrahámval, mit esküdött meg neki Isten? Nekünk az jogos örökségünk! Nagyon fontos dolog.

A János evangélium 8. fejezetében Jézus megint a farizeusokkal perlekedik, mert muszáj felnyitni a szemeiket, bár nem nagyon akarnak úgy látni, ahogy Jézus mondja nekik. De azért Jézus újra és újra elmondja:

JÁNOS 8,37–39.

37. Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.

Látod, hol a baj? Be van *zárva a szív*. Jézus mondta, és ők nem fogadták be. Az én beszédeimnek nincs helye nálatok, nem megy be a szívetekbe, be van zárva a szívetek. Ez a nagy baj, amikor nem hatol be.

Van a szívedben helye Jézus beszédeinek? *Befogadó szívvel*, szelídséggel tudod fogadni, amit Jézus Igéje mond? Akkor kerül a szívedbe. Ez volt a nagy bajuk a farizeusoknak. Az én beszédemnek nincs helye nálatok – mondja Jézus.

38. Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál láttatok.

39. Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.

Megint dicsekszenek, csak nincs mivel, mert a cselekedeteik nem azt mutatták. Mondta nekik Jézus, hogy ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek, de nem teszitek, mert meg akartok ölni engem.

Látod, hogy támasztja alá Jézus az igazságot? Azt mondja, ha te az Ábrahám magva vagy, akkor neked *Ábrahám dolgait* kell cselekedned, mert te az Ábrahám hitéből való vagy! Ábrahám *áldásokban járt*. Ábrahám fia vagyok! – dicsekedhetsz vele, de hol vannak az Ábrahám *cselekedetei*? Hol vannak az Ábrahám dolgai, amiket megcselekszel?

Megáldván megáldalak, áldásokban járt. És ti pedig meg akartok engem ölni – folytatja Jézus –, olyan embert, aki az igazságot szóltam nektek. Hogyan mondhatjátok akkor magatokról, hogy Ábrahám fiai vagytok? Így perlekedett velük Jézus.

Ezt a mai napon ugyanígy elperlekedhetné velünk, amikor mondja, hogy mi a Szellem teljességében vagyunk megáldva, de hol vannak az áldások az életünkön, mutasd meg! Ő segítségére lesz ebben, csak szánd el magad, és törekedj rá, hogy te ezekben jársz! Ez kötelezi az életedet, hogy te megáldott vagy a Krisztusban.

Az áldások sorának még mindig nincs vége. Az Apostolok cselekedetei 3,25-ben olvasunk egy pünkösdi napi prédikációt, és ahogy Péter itt prédikál, hogy mit kell tennie azoknak, akik ellene fordultak a drága Krisztusnak.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 3,25.

25. Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek minden nemzetségei.

Azt mondja nekik, hogy az az ígéret, amit Isten tett Ábrahámnak és a prófétáknak, és megismételte évszázadokon és évezredekken az ígéret szavát, ti, akik itt álltok, ti vagytok azok a fiak, akiknek ez az ígéret szólt. Ti vagytok a *szövetségnek a fiai*, melyet az Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak... Megint előjött, Ábrahámnak tette ezeket az ígéretek, és esküvéssel esküdött meg neki.

Te magadban hordozod azokat az áldásokat, amit az éhező világ számára kellene nyújtaniunk. Ha mindenki abban az ábrahámi áldásban, és abban a ragyogásban és bővülködésben járna, amit Isten adott Ábrahám áldásaiban nekünk, a fiaknak, a szövetség fiainak, egy éhező sem lenne a világban.

Itt meg összejöhet az ENSZ, meg a mindenféle szervezetek segíteni a szegényeket jobbról, balról – amíg nem Krisztusban teszik, addig nincs megoldás úgy, ahogy Isten azt felkínálta nekünk. Ezek az Ábrahám áldásaiban vannak. Megáldatnak a földnek minden nemzetségei Ábrahámban, akinek az áldásai lettek a miénk a Krisztus Jézusban. Isten egy hatalmas dolgot megcselekedett.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 7,17.

17. Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Egyiptomban.

Nemcsak egy egyszerű ígéretről volt szó, mert Isten *felesküdt* ebben a szövetségben. Esküvel erősítette azt meg. Nem kellett volna esküt tennie, mert neki minden szava az igazság, de *nyomatékot* akart adni neki. Az én beszédem megáll!

Ábrahám, te áldott vagy! Benned megáldatnak *minden népek*. Isten esküt tett erre az ígéretre. *Erő* van benne, amikor Isten felesküszik, és egy bizonyosság. Semmiképpen nem kételkedhetünk benne, amikor Isten felesküdt rá. Az életünkre *jönnie kell* ezeknek az áldásoknak! Esküvel ígerte meg Ábrahámnak. Így a Róma levélre lapozunk, és ezeket beírtuk a szívünkbe.

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.**1. Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint?**

Test szerint nyerte volna el ezeket az áldásokat? Úgy nyerte volna el, hogy esetleg valamit tett volna a saját erejéből? Úgy jött elő Izsák százévesen, hogy valami új étrendet vett elő? Nagyon divatosak manapság, hogy mit együnk, meg mit tegyünk. Ezek jók a maguk nemében.

A testnek is meg kell adni, ami a testnek jár, de Ábrahám nem így nyerte el az ígéreteket. Ez nem test szerint volt. Nem egy új étrend-kiegészítő diétával kapta Izsákot, százévesen, és Sára kilencvenéves volt.

2. Mert ha Ábrahám cselekedetéből igazult meg, van, mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt.

Isten elé nem lehetett volna odamenni, hogy drága jó Istenem, ezt és ezt tettem, és ímé, most itt az Izsákom. Nem állt volna meg Isten előtt, mert Isten nem vehetett volna belőle dicsőséget.

3. Mert mit mond az Írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és ez tulajdonítaték néki megigazulásul.

Ilyen egyszerű az *ábrahámi hit*: amikor Isten szól hozzád, akkor hit ébred-e a szívedben? Beötvöződ-e a szívedbe, hogy ez hitben itt az enyém! Ez az ábrahámi áldás. Ilyen egyszerű volt Ábrahám megigazultsága, hitt az Istennek, *elhitte a szavát*, amit szólt, és ez megigazulásul lett neki. Azt mondta Isten, hogy Ábrahám, igaz vagy, mert hitted a szavamat, és meglesz, amit ígértem.

4. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint;

Vagyis akkor Istennek azért kell odaadnia, mert kötött veled egy egyezséget, ha ezt és ezt teszed, akkor ez és ez lesz. Ez volt a törvény. De itt nem erről van szó, itt *kegyelemről* van szó!

5. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak hite szolgál megigazulására.

Ábrahám az egyszerű hitével odaállt Isten elé, és azt mondta, amit mondasz, Uram, elhiszem, az úgy van nekem! Ámen, Uram! Legyen úgy!

6. Amint Dávid is áldottnak mondja azt az embert, akit Isten tettek nélkül igazít meg.

Dávid kapott egy prófétai belátást az isteni kegyelemből. Ennek különböző fázisai voltak. Az Ószövetségben úgy szólt:

7. Áldottak, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik.

Ez volt az ószövetségben, egy *elfedezés*. Isten azt mondta, hogy letakarjuk, hogy ne lássák. Ne láttassék ki a bűnnek csúfsága, de azért ott volt. Ez volt az elfedezés az ószövetségben. Lefedték az állatok vérével. Azt mondta Isten, hogy most meg tudlak áldani, de azért az a bűn még ott volt. Ez az elfedezés.

Dávid kapott egy betekintést az újszövetségi áldásba is:

8. Áldott ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.

Ez pedig az újszövetségünknek az áldása! Mert ha bíróság elé mégy, és a vádoló megvádol, de azt mondja a Főpapod, hogy te azt a bűnt soha nem követted el, nem tulajdonít bűnt, nincs felírva, akkor nem úgy jössz ki, hogy felmentettek a vádak alól, hanem úgy jössz ki, hogy soha *el nem követted* azt. Ez az igazi megigazulás! Halleluja!

Nincs semmilyen kárhoztatás. Nincs a lelkedre írva, hogy ezt meg ezt tetted és megbocsátott az Úr. Nem így van! Nincs is felírva. Teljesen szeplőtelen, teljesen hófehér, tiszta, mint a Jézus. Ez az, amikor *nem tulajdonítatik*. Nem te követted el, így van felírva. Jézusra lett terhelve.

Látod-e a két fázisát ennek, hogy milyen áldások voltak az ószövetségben, és milyenek az újszövetségben? Áldott ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít – ez történt velünk az újszövetségben. Ezeket nem nekünk tulajdonítja. Ez hatalmas kegyelem!

Nem terhel minket, bár elkövettük azokat. Mégis úgy van felírva, hogy áldott ez az ember, be van írva a Sion hegyére, ezeket el se követte soha, mert Jézus követte el. Jézus magára vette, megfizette érte az árat, bűnhődött érte, és harmadnapon kijött bűn nélkül az új teremtés, és te vele együtt kijöttél a sírból.

Ezért nincs felírva! Ezért üres a lista! A bűnlajstrom üres. Ez az *új teremtés*. Nincs oda felírva semmi sem abból, amit Isten ellen vétettél. Ez az Ő megigazultságának a látása, és szeretné, ha te is így látnád.

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.

9. Ez az áldás tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdonítatik-é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hite szolgált megigazulásul.

Ez az áldás, amiről most beszéltünk. Látod, meg kell értened ezt az *ábrahámi hitet*, mert te az Ábrahám hitéből mégy Isten elé, ebben a megigazultságban! Ábrahám is ezt tette, egyszerűen elhitte, hogy Isten azt megcselekszi, és megcselekedte. Hitt Istennek Ábrahám, cselekedetek nélkül.

10. Nos, hogyan szolgált neki? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában.

Ez nagyon fontos, mert hogyha körülmetélt állapotában adta volna neki az Isten, akkor mondhatnánk, hogy ezek az áldások csak az ószövetségi körülmetélt kiválasztottnak az ígéretei. De Isten hatalmasabb volt ennél, és *mindenkit be akart venni* az áldásokba. Azt mondja, hogy nem körülmetélt, hanem *körülmetéletlen állapotában* adta neki Isten.

Amikor még nem beszélt senki arról, hogy Ábrahám, te körülmetéltetsz, akkor odaadta neki, hogy mindenkié lehessen az áldás. A pogányoké is, a népeké is, a nemzeteké is. Azokkal, akikkel később nem kötötte meg a körülmetélés szövetségét, azoknak is odaadta az ábrahámi áldást. Így tudott behozni minket ezekbe az áldásokba.

11. És a körülmetélkedés jelét a hitből való megigazulás pecsétjéül nyerte, amikor még körülmetéletlen volt: hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék a megigazulás;

Később aztán Ábrahámnak körül kellett metélnie. Azt mondta az Úr: Ábrahám, hiszel nekem? *Megigazítottalak*, és most kapsz egy pecsétet erre. És akkor adta oda a *körülmetélés* szövetségét Isten neki. Nagyon fontos ezt látnunk, mert így nem mondhatjuk, hogy csak a zsidó nép az áldott nép. Szó nincs erről. Ábrahámot körülmetéletlen állapotában áldotta meg, hívta ki, és adta oda neki, hogy megáldatnak benne minden népek és nemzetek.

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.

13. Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitből való megigazulás által.

Én így szeretem olvasni: nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, sem az ő magvának, vagyis a Krisztusnak. Nem a törvényből voltak ezek az ígérek. Ábrahámnak mi adatott ígéretként? Hogy az egész világ örökösége lesz Isten. Lehet annál gazdagabb valaki, ha az egész világ örököse?

Gondoltál már így magadra, hogy te ilyen gazdag vagy? Minden a tiéd az ábrahái áldásokban. *Mennyit látsz ebből – az a kérdés –, amikor felemeled a szemedet szellemben? Mennyit látsz belőle? Amennyit látsz, annyi a tiéd.* Ne korlátozd le Istent! Ő neked sokkal, de sokkal nagyobb dolgokat készített, mint amiben most jársz. Ezt azért tudjad!

Mindannyiunkra igaz, a saját életemre is igaz. *Lekorlátozzuk Istent a megszokottságainkkal, a kishitűséggel, hogy mit hallunk a világban, milyen gazdasági nehézségek vannak. Lekorlátozzuk Istent lépten-nyomon. Ő azt kérdezi, hogy mit látsz? – és amit látsz, néked adtam azt.* Ez így működik az ábrahái áldásokban. Úgyhogy ki kell *szélesíteni* a látásunkat!

Terjeszd ki a *látásodat* északra, keletre, délre, nyugatra, és ott lásd a széles országot, amit néked adott! Lásd azt a nagy gyülekezetet, ahova besereglenek az elveszettek, lásd, hogy elveszettek sokasága tér az Úrhoz, lásd, hogy népeket viszel haza az Úrhoz! Lásd a szemekkel! Minden népek megáldottak bennünk, a mi szellemünkben ott *hordozzuk az áldást* a népek számára. Óriási dolog! És megköszönjük, hogy megvilágosodunk ebben.

Megnézzük, hogy ez a hit, az *Ábrahám hite*, amit annyira dicsér a Róma 4. fejezet, hogyan működött? Ez a hit visz minket is előre. Hogy működött ez az ábrahái hit? Mi volt az a *szikra*, ami előhozta Izsákot annyi év reménytelenség után? Mert nem mondod, hogy az első esztendő után volt valami, de amikor a huszonnegyedik esztendő elmúlt, és még mindig nem volt meg az ígéret, azért már valaki csak feladta volna közölünk, nem?

De Ábrahám nem tette, *nem adta fel*. Huszonnégy évig várta az ígéret örökösét, s a huszonötödik évben jött Izsák. Ez a *kulcs*, hogy nem adjuk fel! Aki feladja az út közben, csak az nem ér be a végcélba. *Kitartunk* mindvégig. Isten megígérte, annak úgy kell lennie! Ez a kulcs. Ezt írja róla:

17. Amint meg van írva, hogy: sok nép atyjává tettelek téged. Az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket.

Erről az Istenről itt megemlíti két dolgot. Egyik, hogy ez az az Isten, akinek oly hatalmas a hite, hogy képes a holtakat is megeleveníteni, *Ő a feltámadás Istene, Ő az örök élet Istene. Ő a holtaknak és az élőknek Istene. És a halálból is azt láttatta Ábrahámmal, hogy Ő a fiát a halálból is képes előhozni.* Ez volt, amikor Ábrahám látta az Úr Jézus napját.

Még egy dolgot megértett Ábrahám a hitből, hogy azokat, amelyek nincsenek – vagyis hisszük, de még nem látjuk őket, olyanok, mintha nem lennének –, de igazából ott vannak szellemben! Abban a pillanatban, ahogy *megfogantak* a szívünkben, amikor megkértük Istentől és Ő azt mondta, hogy igen és ámen, benne van az ábrahái áldásoknak a csomagjában, az akkor a tied, ugyan még nem látod!

Azt írja, hogy ez a hit képes arra, hogy *előszólítsa* azokat, mint meglévőket. Ez a hit elkezd munkálkodni, és azokat, amelyeket szellemben látsz, de még nincsenek, a világ akkor ismeri

el, csak ha már látja. Ez egy ilyen hit, de a *te hited* – mivel Ábrahám hitéből vagy – már *látja* ezeket. S látja, hogy ezek már megvannak, és ez a hit elkezd dolgozni és munkálódni rajta az Úr csodálatos Szent Szellemének segítségével.

Ez a *hit munkálja* és gondolja azt. És a hajnalpír méhében, ahogy írja a Zsoltárok, ott abban a szellemi birodalomban készül ez. És egyre inkább várandósak vagyunk. Anyák napja van, úgyhogy most pont jó helyre jött. Egyre inkább várandósak vagyunk azzal a dologgal, ami bennünk megfogant, és ez az a hit, ami azt mondja, hogy nekem ez megvan! Nekem ez megvan. Ugyan még nem látom, de *szólítom*, mintha már meglenne a láthatókban.

Tudom, hogy nekem megvan, és köszönöm, Uram! És figyeljük majd, hogy Ábrahám mit tett. Egy híres tanító mondása jutott eszembe, elmondom nektek. Ő egy hitoktató, aki azt mondta, hogy ha a macskádat akarod látni, akkor ne a kutyát hívd! Ugye? Van kutya is és macska is a kertben, és a macskával akarsz éppen időzni, akkor ne a kutyát szólítsd, hogy gyere ide, Bodri kutya, mert akkor a kutyád fog jönni és nem a macska. Így van ez.

Mit szeretnél látni? Azokat szólítgasd, amik a *hitednek a terveit*, amit nem akarsz látni, azt ne emlegesd minden pillanatban! A múltkor betértem egy boltba, és ott volt egy drága testvérünk, akit igen szeretek, aki idejár közénk nagyon régóta. Egyszer csak ismerős hangot hallok, és felemelem a fejemet.

S akkor már bent volt a fülemben, amit mondott, hogy, jaj de mennyire fájnak a lábaim! Összenéztem vele, s akkor odakapott, hogy jaj, ezt nem lett volna szabad! De most már kimondtad – mondtam –, és ha én nem lettem volna itt, akkor még oda sem kapsz a fejedhez, annyira sokat mondogatod! Mit akarsz most látni? Azt, hogy mennyire *fáj* a térded, vagy azt, hogy a Krisztus sebeiben *meggyógyultál*?

A boltban ugyanolyan könnyen kimondhattad volna, hogy Krisztus sebeiben meggyógyultál, akármennyire fáj a térded! Rajtakapatott, és észrevette, hogy nem jó irányba jár a szája. Mert a kutyát hívja, pedig a macskát szeretné, ha jönné. Ha a gyógyulást szeretnék, hogy jönné, akkor ne emlegessük azokat a fájdalokat állandóan, ráadásul a világnak panaszkodunk!

Hát a világ nem tud rajtunk segíteni! Részvétre várunk szerintem ilyenkor, azért tesszük, de attól nekünk nem lesz jobb, ha sajnálgatnak minket. Nem jutunk előbbre tőle, csak még mélyebbre ássuk be magunkat abba a gödörbe, ahol nem akarunk lenni. Nagyon kell *vigyázni a szánkra*! Nézzük, mit tett Ábrahám:

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.

18. Aki a reménytelenség ellenére elvárással hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így leszen a te magod.

A reménytelenség egy nagyon szörnyű dolog! Amikor azt mondja a világ, hogy itt nincs segítség, ez reménytelen! Reménytelen helyzet! Az orvos mondja: reménytelen, nem tudunk segíteni! Vannak ilyen betegségek, vannak ilyen helyzetek. S azt mondta Ábrahám, hogy annak ellenére én elvárással hiszem!

Mert Isten szólt hozzám. Isten mondta, ezért bennem van ez az elvárás, hogy meg fog történni, és én látom ezt. Én látom Izsákot és előjön! Elvárással hitte, hogy sok nép atyává lesz aszerint, amint megmondattott néki.

Vagyis ki kell jelentened, hogy úgy lesz nekem, ahogy megmondattott! Úgy lesz nekem, ahogy meg van írva, ez az ábrahámi hit. Akarod Ábrahám áldásait? Akkor Ábrahám hitével

kell dolgoznod! Úgy lesz nekem, ahogy megmondatott. Naponta imádkozom ezt: úgy lesz nekem, ahogy meg van írva, sőt kijelentem, hogy úgy *van* nekem! Halld meg, ördög, úgy van nekem! Most, mert ma látom az Úr napját! Úgy van nekem, ahogy meg van írva! – ez Ábrahám hite, így lesz a te magod.

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.

**19. És hitében erős lévén, nem tekintett az ő már elhalt testére, mintegy száz-
esztendősen lévén, sem Sárának elhalt méhére;**

És hitében erős lévén. Nézd meg, ez a hit kap dicséretet, azt mondja az Úr erre, hogy ez az *erős hit*. Hitében erős lévén. Bár reménytelen volt a helyzet, nem tekintett az ő már elhalt testére. Ha a körülményekre tekintünk, már rég feladtuk volna, ebből ez jön, ugye?

Rátétekintek, hogy mi a helyzet: ó, ez már olyan, mint halottnak a csók, az ilyen helyzet reménytelen! Azt mondja, nem tekintett erre az elhalt testre, és nem tekintett a Sárának elhalt méhére. Huszonötödik évben jött a csoda úgy, hogy mind a ketten gyermekre vágytak egész életükben, de nem született, és megöregedtek közben.

A hetvenöt éves ember is benne van a korban, de Ábrahám kilencven volt. Akkor kapta az ígéretet, hetvenöt évesen. Sára már akkor is meddő volt, és huszonöt év eltelt. Amikor nem volt elhalt a méhe, akkor sem jött a gyermek. Most már az a remény is odavan, nincs semmi a láthatóban! – és megszületik a gyermek.

Azt mondja Isten, hogy itt én *magasztaltatom*, minden dicsőség az enyém! Ez az ábrahámi hit. Mindent az Ő ereje *végez*, ha kitartasz hitben, Ő megcselekszi. Hitében erős lévén nem tekintett az ő már elhalt testére, mintegy százesztendősen lévén, sem Sárának elhalt méhére. Nem mentek be a bioboltba vásárolni valamit, hátha majd az segít. Nem volt ilyen, nem keresgéltek.

**20. Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a
hitben, dicsőséget adván az Istennek,**

Megint nagy oszlop a hitben, amikor a *kételkedések* megkísértik az embert. Látod, eddig hittél és még nincs semmi, meddig akarod még ezt a hitet erőltetni? Mondta Jóbnak a felesége: tagadd meg Istent, aztán öld meg magad! Nagyon jó tanács volt, hitből fakadt! De Jób is kitartott.

Amikor az ember ott van, hogy elkezd kételkedni... ez is megkísértette Ábrahámot. És az erős hit arról szól, hogy az Istennek ígéreteiben nem kételkedett hitetlenséggel. Mert akkor a *hitetlenségbe* fordul az ember, ha elkezd kételkedni. Oh, vajon Isten elfelejtette az ígéretét, vagy mikor jön valóságba? És megint eltelik egy év és megint, és akkor most mikor jön valóságba, mennyit kell még várni?

És akkor ez a *miért* és a *mennyit* jön és gyötri az embert. És a *miért nem*, és hogy a másíknak *miért igen*? Mindenféleképpen tud *kínozni* az ördög. Kétkedések például, de az erős hit ezen is úrrá lesz. Hanem erős volt hitben, megismétli, erős volt hitben, és tudod mit tett? A legerősebb hitmegnyilvánulás, amikor elkezdett Istennek *dicsőséget adni*, hogy Ő ezt megcselekedte. Bár még nem látták, elkezdtek dicsőséget adni Istennek.

És ebben van egy olyan öröm, ami megmozgatja a mennyet. Lenéz Isten a trónjáról, és azt mondja, ez az Ábrahám még mindig dicsóít engem! Már mindenki feladta, de ő még dicsér engem. És dicsérték és dicsőítették és magasztalták Istent, hogy hű az ígéretéhez, és hogy Ő azt megcselekszi. Na, ez az erős hit, ez a *kitartó hit*!

RÓMA 4,1–11. 13. 17–21.

21. És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.

Ebből a hitből vagyunk. Hiszed-e teljesen, hogy ami meg van írva, azt Ő mind *megcselekedheti*? Nem csüggedsz, és nem adsz a kétségeknek helyet, nem a láthatókra tekintesz és nem az elhalt dolgokra tekintesz. Hanem a *megelevenítő erőre* tekintesz, a feltámadás erejére, az hoz gyógyulást, az hoz szabadulást. Egy lehetével elő fogja hozni a holtakat a feltámadás erejében. Nincs számára lehetetlen.

Nekem lesz most lehetetlen befejezni ezt, amit szerettem volna. De abbahagyom, mert az órára tekintve itt ennek most lejárt az ideje, de nincs vége az áldásoknak. Jövő héten is folytatjuk. Az ábrahámi áldások sora jön. Meg kell ismerkednünk ezzel a hittel, amely munkálkodik, és amely győzelmet hoz, amely meghozza azt, ami most még nem látható!

Hányan vagyunk, akik tudjuk, hogy az életünkben az Úr *elkészített* valamit és még nem látjuk? Rengetegen, mindannyiunknak van ilyen az életében. Még most nem látjuk, de a hitünk rajta van, és ha a hitünk az Ábrahám hitéből való, aki az ígéreteket örökölte, akkor mi is meglátjuk azt a Jézus nevében! És ez az a győzelem, amiben járunk, mozgunk, élünk és vagyunk.

Ez a hit, és tudod, hogy miért nem alszik ki ez a hit? Mert a Szent Szellem táplálja, mert az Ige *táplálja*! Egyszerűen élő, ez az igazi, ami belül van, és az *kivetítődik* a látható világra, és ezt a hitet hozta nekünk el Isten a Krisztusban, adta nekünk a Krisztusban. Erről majd a jövő héten beszélünk.

Felemeljük most a kezeinket és elkezdjük áldani Istent, hogy amit nem láttunk még, azt úgy vesszük, hogy *megvan* nekünk. Elkezdjük dicsérni és magasztalni Őt. *Élő reménységet* hoz ez nekünk, amikor Istent így kezdjük áldani és dicsérni. Élő reménységet hoz nekünk, látjuk azokat, és ahogy látjuk, Ábrahám áldásában az *megvan* nekünk. Halleluja! Elkezdjük Őt dicsérni, áldani, magasztalni!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.